

Tagfelvételi bizonyágtétel

Nekem nem a Felsőben telt a gyerekkorom, hanem az általános iskolás osztályom cél- táblájaként. Én nem keresztényként nőttem fel, szüleim nem óvtak a világ ridegségétől - sok- szor önmaguktól sem. Végigsétáltam az átlag kamaszkor buta lépcsőfokain, melyeket a világ piszkossága és tökéletlensége kövezett ki, s mindez számomra így volt természetes.

Bevallom, emiatt sokszor csodálattal és egyfajta sóvárgással tekintek azokra, akiknek gyermekien tiszta a gondolkodásuk és a lelkük. Ez valahogy olyan állapot, ahova nem tudok eljutni, nem tudom meg nem történné tenni a dolgokat, viszont még inkább megtapasztalhat- tom, hogy Isten szeretete valóságos és feltételektől mentes, olyannyira, hogy benne minden feloldódik, elfogadhatom magam, az utat mögöttem, sőt, tudhatom, okkal olyan, amilyen, mert ezen az úton járva épp arra leszek alkalmas, amire annak kell lennem. Jó, hogy ezzel a tékozló- an gyógyító bőkezűséggel lehet élni és a lelkünk megszólít, hogyan lehet vele nem visszaélni.

22 évesen tértem meg. Nagyon összetört, kiüresedett állapotban voltam, egy nem túl idilli lecsengésű párkapcsolat romjain pilláztatva. Ezt megelőzően csak nevetni tudtam a ke- resztényeken és az utcai hitharcosokon (na jó, köztük azért ma is akad 1-2 példa, akit elég ne- ház komolyan venni). Ezt követően a hála, hogy volt kiút abból, amiben voltam mozgatórugó- ként hatott, hogy tenni akarjak másokért, máshogy kezdtem látni a világot, az életemet...

Aztán igazából a mai napig sem történnek csodák elhaladó árnyékom nyomán, viszont szabad lélekkel járhatok, törekedve arra, hogy több legyek, jobb legyek: Krisztushoz hasonlóbb lehessenek, közösségben lehessenek másokkal, közösen munkálkodhassak másokkal, mert hát egyébként „Nagyon jó keresztyén lennék, ha időnként nem zavarnák meg mások az életemet”.

Valahogy a Felsőben elég sok ember van, akik kellően „megzavarják” az életemet, akik akár maguktól is odalépnek és így otthon érezhetem magamat. Magától értetődő és természe- tes volt a döntés, pedig korábban már többször is szembejött velem a tagság kérdése. Persze a súlyát még nem érzem igazán, de remélem, gyakorlatban is testet öltő és élő lesz a dolog, vagy- is kamatoztatni, építeni és használni tudjuk, aki vagyok. Meglesz a közösségem; olyannyira, hogy mikor nem jó irányba haladok, lesz, aki nem nézi majd tétlenül. Remélem, lesz, akinek segíthetek, s lesz, aki a tagságban észreveszi a megbúvó szándéknyilatkozatot és bizalommal kér, kérdez, von be valamibe (az egyébként is egyre bátorodó lelkészen kívül is).

Írhatnék még sok mindenről, de sokkal jobb lenne személyesen beszélgetni és akkor maradna valami érdekes is...

Keliger Tibor

első sorban

→ JÉZUS-KÖZPONTÚ
→ TANÍTVÁNYKÉPZŐ
→ ÉLETÚJÍTÓ

A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
Felsősorban – 2021. március

Bevezető gondolatok

„Áldott leszel, ha (be)jössz, és áldott leszel, ha (ki)mész.” 5Móz 28,6

Mózes ötödik könyvének 28 fejezetében Isten áldásainak ígéreteiről olvasunk. A Biblia egyér- telművé teszi számunkra, hogy az ő parancsolatainak engedelmeskedőt az Úr áldásával kíséri. Mindez egyrészt kiterjed az alapvető életfeltételek megteremtésében (ami elsősorban a föld és az álla- tok termékenységében tükröződik), másrészt az emberi vállalkozások sikerére is.

Sajátos, szép és mégis egyértelmű képeket használ a szerző, érdemes lassan végigolvasni a szakaszt. A biztató, reményt keltő mondatok között találjuk a fenti ígét is: Isten az őt követőket megáldja, amikor bejönnek valahonnan valahová, és megáldja amikor kimennek valahonnan valaho- vá. Isten áldásával kísér útjainkon.

Életünket meghatározzák a ki- és bemenetelek. Gondolhatunk egy új iskola vagy bármilyen tanulmány megkezdésre és befejezésére. Ilyen szituáció egy új munkába való belekezdés vagy éppen egy munkahely- től való elköszönés. Életünk mindennapjai kisebb és nagyobb ki- és bemenetelekről szólnak.

Idén tavasszal nyolcan lettek hitvalló tagjai a metodista egyháznak (akik bizonyágtételeinek közlését folytatjuk). Döntésükkel egyértelműsítették bejövételüket a Felsőbe és a metodista egyházba. Közülük ketten mindezt úgy tették, hogy tudták, az ősz számukra a kimenetelt fogja jelenteni ebből a közösségből.

Hanula Hanga szeptembertől püspöki döntés értelmében az óbudai körzetbe kerül, mint teo- lógus hallgató, Fekete Andris pedig Szegeden folytatja egyetemi tanulmányait.

Hálás szívvel gondolunk rájuk és imádkozunk be- és kimenetelükre, történjen az bármilyen nézőpontból! (Az alábbiakban a nyár végén elmondott búcsú szövegeiket közöljük le.)

Sztupkai Kristóf

Búcsúzó szövegek

Felső. Anyagyülekezet. 22 év. Örökség.

És jut eszembe számtalan szebbnél-szebb emlék, gondolat...

Egy nekem kedves szimbólummal próbálom meg leírni, mit jelent nekem a Felső, hogy viszem magammal tovább.

Otthon, a házunk mögött elfolyik a Rákos-patak és egészen az Evangélikus Hittudományi Egyetem háta mögé folyik. Pont arra visz a folyásirány.

Az egyik kedvenc képem jut eszembe róla, az Ószövetségből Ezékiel próféta könyvének 47. fejezetében a templomból csörgedező forrás, mely patakká majd folyóvá duzzad. A prófétát egy férfi elvezeti a folyó mentén, és mutatja, hogy egyre mélyebb a víz. Ezékiel csak visszatérve, vissza fele fordulva veszi észre, hogy fák vannak a folyó partján. Ahogy írja az Ige: *„A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el: havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz.” Ezékiel 47,12*

Számomra az otthonról a Teológiához folyó Rákos-patak pont ilyen. Elmentem az Evangélikus Hittudományi Egyetemre és egy kicsit vissza-visszatérve vettem észre, hogy milyen csodálatos fák vannak hazafelé menet, a templom felé menet. Ezek a fák azt hiszem, hogy azok a gyümölcsöző emberek, azok az őseim, gyülekezeti tagok, lelkészek, hitben előjárók, akiknek a gyümölcsöik nőttem fel.

Most már másodéves teológus hallgatóként egyre inkább látom, milyen örökséget hozok magammal. Mint methodista. Mint akinek a Felső az anyagyülekezete.

Mint aki krisztusi alapot kapott. Olyat, amin meg lehet állni, bárhová is visz az a patak.

Az Isten áldjon Titeket, drága anyagyülekezetem!

Hanula Hanga

Kedves gyülekezet!

Rövid leszek, mert nem sok hangom van, de 22 év mellett nem lehet szó nélkül elmenni. Belegondoltam, hogy ez a gyülekezet mióta része az életemnek, mennyi mindent köszönhetek nektek, mennyi minden történt itt.

Születésem előtt már imádkoztatok értem, itt keresztelkedtem meg. Emlékszem, hogy Márti néni gyerekórái után Annemarie cukraiért álltunk sorba, és nyolc éves lehettem, amikor először akartam átadni az életem Krisztusnak, akkor Frigyes bácsi imádkozott értem. Emlékszem az MTB alakulására, emlékszem, amikor egy három fős felsős delegáció ment Dombóvárra, ahol a részt vettünk a harmadik konfitáborban. Emlékszem, amikor Vigh Bence először ültetett a cajanra, és azóta csak hangosítani szálltam le róla. Itt konfirmáltam, itt szolgáltam először, itt lettem tagja az egyháznak. Itt született megannyi erős és szoros kapcsolat, ami mai napig meghatároz, és itt írtuk Dominikkal a dalunkat.

Gyermek- és ifjúkorom hőseivel, titánjaival, ikonjaival állok most szembe, és mondok köszönetet. Nektek hála értettem meg, hogy mit jelent egy gyülekezethez tartozni, és miért hívjuk egymást testvérek. Anyagyülekezet csak egy van, és boldog vagyok, hogy nekem a Felsőerdősor a kályhám, amihez visszatérhetek. Ígérem, hogy nem utoljára „terrorizáltam” ezt a nagyhírű szöveget, de egy időre ezekkel a szavakkal búcsúzó.

Isten áldjon titeket!

Fekete András

Tagfelvételi bizonyoságtétel

Kedves Gyülekezet,

A tagfelvételi bizonyoságtételemet kicsit máshonnan, kicsit messzebről indítanám. Hálás vagyok azért, hogy a férjemmel együtt állhatok itt, hogy közös az alapunk, a hitünk, és az ebben megtapasztalt élményeink egy nagy része is. Azt látom, hogy saját, személyes megtapasztalásainkon keresztül, de a másikat segítve haladunk a keresztény életutunkon, és jutunk el olyan pontokhoz, döntésekhez egymástól függetlenül és közösen is, mint ez a mostani is. Éppen ezért, amiket most mondok nem csupán az én, hanem a mi bizonyoságtételünk is.

Egymástól független tértünk meg, most már egészen sok évvel ezelőtt. Éppen ezért, már régóta Isten országához, az ő családjához tartozunk, és ennek a legmaghatározóbb közege, a szívünkhöz egészen közelálló felekezete a methodista egyház volt. Viszont ehhez a keresztény identitásunkhoz mind a kettőnknek már régóta hiányzott egy olyan közösség, ami mellett elköteleződünk, amihez tartozunk.

Tehát, bár úgy gondolom, ez a mostani helyzet a hitünknek is a megvallása, és az ehhez kapcsolódó kérdések is inkább ezt emelik majd ki, mégis számunkra sokkal inkább ez most azt jelenti, hogy mind a ketten úgy érezzük már egészen az eleje óta, hogy a Felsőerdősori gyülekezet képében megtaláltuk azt a helyet, ahol szeretnénk elkötelezett tagok lenni. Otthonosan érezzük itt magunkat, megtaláltuk a helyünket, bár van még kit megismernünk, mit felfedeznünk ebben a közösségben. Kedveljük az itt lévő embereket, a képviselt értékeiket, a hitelességüket, ahogyan megálik a hitüket. Szeretnénk mi is a Felsőerdősori gyülekezet, és ezzel együtt a methodista egyház tagjai lenni, minden hibájával és erősségével együtt, ezeken közösen javítva, dolgozva, illetve örülve, feltöltődve ezekben.

Egészen régóta vártunk már arra, hogy találjunk egy ilyen helyet. Nagy örömmel tölt el mindket, hogy a hitünket, az Isten országához való tartozásunkat, ameddig erre lehetőségünk van, itt, közöttetek szeretnénk megélni. Hálás vagyok, hogy ezt egymástól függetlenül is éreztük Tibivel, hogy ez az a hely akikkel, ahol szeretnénk a hitünket gyakorolni, abban fejlődni.

Keliger Réka